

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 257/2018-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], podanú v zastúpení advokátom JUDr. Ondrejom Zacharom, 1. mája 81, Liptovský Mikuláš, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 55/2017 a jeho uznesením z 24. augusta 2017 a jeho sťažnosť podanú v zastúpení advokátom JUDr. Michalom Magdolenom, Farská 28, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 55/2017 a jeho uznesením z 24. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2017 telefaxom a 25. októbra 2017 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 55/2017 a jeho uznesením z 24. augusta 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Následne bola ústavnému súdu 26. októbra 2017 doručená sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 55/2017 a jeho uznesením z 24. augusta 2017.

Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 706/2017-12 z 21. novembra 2017 boli obe sťažnosti sťažovateľa spojené na spoločné konanie.

Z odôvodnenia oboch sťažností vyplýva, že sťažovateľ bol v trestnom konaní uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 65/2016 z 24. marca 2016 z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzatý do väzby so začiatkom jej plynutia od 22. marca 2016. Prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „okresná prokuratúra“) 14. septembra 2016 podal návrh na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa do 22. decembra 2016, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 65/2016 z 5. októbra 2016 tak, že mu nevyhovel. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal prokurátor okresnej prokuratúry sťažnosť, na základe

ktorej krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tpo 59/2016 zo 17. októbra 2016 trvanie väzby sťažovateľa predĺžil do 22. decembra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu zo 17. októbra 2016“).

Uznesenie krajského súdu zo 17. októbra 2016 sťažovateľ napadol sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy s tým výsledkom, že ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 162/2017 z 19. júla 2017 (ďalej len „nález sp. zn. I. ÚS 162/2017“) toto uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 59/2016 a jeho uznesením zo 17. októbra 2016 bolo porušené základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 17 ods. 5 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 5 ods. 4 dohovoru. Porušenie sťažovateľovho práva podľa nálezu sp. zn. I. ÚS 162/2017 spočívalo v tom, že *„Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica svojím uznesením sp. zn. 0 Tp 65/2016 z 5. októbra 2016 nevyhovel návrhu prokurátora okresnej prokuratúry na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa do 22. decembra 2016, proti ktorému tomuto rozhodnutiu podal prokurátor okresnej prokuratúry 6. októbra 2016 sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2016 (po tom, ako mu bol spisový materiál týkajúci sa predmetnej veci predložený 10. októbra 2016 na rozhodnutie, pozn.). Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd vychádzajúc z konkrétnych okolností predmetnej veci mal dostatočný čas a priestor na to, aby postupoval v konaní rešpektujúc predovšetkým judikatúru ESLP (bod 10 až 15), a buď postupom podľa § 302 ods. 2 Trestného poriadku, ktorým by umožnil prítomnosť sťažovateľa a jeho obhajcu na neverejnom zasadnutí a poskytol by mu tak príležitosť vyjadriť sa k podstate sťažnosti prokurátora okresnej prokuratúry, ktorá aj iniciovala konanie krajského súdu, alebo by predmetnú sťažnosť doručil sťažovateľovi a jeho obhajcovi a poskytol by mu tak možnosť sa písomne vyjadriť k jej obsahu. Krajský súd však v naznačenom smere nevyvinul ani minimálnu snahu a namiesto toho postupoval čisto formalisticky, pravdepodobne s už vopred daným záverom. V posudzovanom prípade tak rozhodol krajský súd ako súd sťažnostný o predĺžení lehoty trvania sťažovateľovej väzby na neverejnom zasadnutí bez účasti strán a sťažovateľovi neposkytol možnosť reagovať na tvrdenia okresnej prokuratúry obsiahnuté v jej sťažnosti zo 6. októbra 2016, ktorá iniciovala predmetné druhostupňové*

konanie. Aj podľa príslušnej zákonnej úpravy (§ 72 ods. 2 ôsmej vety Trestného poriadku) sa návrhy a žiadosti prokurátora majú bez meškania doručiť obvinenému, čo v súlade s judikatúrou ústavného súdu možno považovať za súčasť záruk vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 dohovoru (I. ÚS 67/03, I. ÚS 100/04, I. ÚS 2/05, III. ÚS 34/07). Ústavný súd teda považuje právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov za súčasť práva na spravodlivý proces a nie je podstatné, či podľa názoru prokuratúry alebo všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania, v danom prípade strana v trestnom konaní. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme (I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09). Uvedené nadobúda na význame aj z pohľadu tej skutočnosti, že rovnosť medzi obvineným (proti tomu, proti ktorému sa vedie trestné konanie, pozn.) a prokurátorom v trestnom konaní je relatívna vzhľadom na rozdiel v ich procesnom a najmä faktickom postavení, ktorý vyplýva z ich rozdielnych funkcií a možností (napr. za prokurátorom stojí štátny aparát a donucovacia štátna moc). Ich rovnosť je potom prilihavejšie vyjadriteľná v zásade rovnosti zbrání vyjadrenej predovšetkým v práve, aby každá strana súdneho konania mala možnosť hájiť si svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (rozsudok ESĽP vo veci De Haes a Gijssels v. Belgicko z 24. 2. 1997, § 53, III. ÚS 186/02).“.

Po vrátení veci krajský súd opätovne rozhodol napadnutým uznesením tak, že sťažnosti prokurátora okresnej prokuratúry, v ktorej navrhoval predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa do 22. decembra 2016 vyhovel, pretože dôvody väzby u sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trvajú. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd uviedol: „*Vychádzajúc z uvedených skutočností, krajský súd na základe sťažnosti okresného prokurátora preskúmal v zmysle ust. § 192 ods. 1 Tr. por. zákonnosť napadnutého uznesenia a konanie uzneseniu predchádzajúce, a zistil, že boli a sú splnené zákonné podmienky na vyhovenie návrhu okresného prokurátora zo 14.09.2016, pretože dôvody väzby u obvineného [REDAKOVANÉ] podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. naďalej trvajú. Odvolací súd rozhodoval v špecifickej situácii s prihliadnutím na už uvedenú skutočnosť, že predchádzajúce uznesenie odvolacieho súdu o predĺžení lehoty trvania väzby u obvineného [REDAKOVANÉ] bolo zrušené spomínaným Nálezom Ústavného*

súdu SR z 19.07.2017 sp.zn. I.ÚS 162/2017, pritom v bode 2/ Ústavný súd SR vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Je však z vykonaného dokazovania zrejmé, že medzičasom v predmetnej veci podal okresný prokurátor opätovne obžalobu... ktorá bola okresným súdom prijatá, po jej podaní podal obžalovaný žiadosť o prepustenie z väzby na okresnom súde 17.05.2017, pritom okresný súd samosudcom 24.05.2017 rozhodol o žiadosti, resp. o ďalšom trvaní väzby podľa § 238 ods. 3 Tr. por. tak, že dôvody väzby u obvineného podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. naďalej trvajú, podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosť obvineného [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby na slobodu a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. nenahradil väzbu obvineného dohľadom a probačného úradníka nad správaním obvineného. Proti uvedenému rozhodnutiu podal obvinený sťažnosť, o ktorej rozhodol odvolací súd v inom zložení senátu uznesením z 07.07.2017 sp.zn. 4Tos/69/2017 tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť obvineného [REDAKOVANÉ] zamietol. Teda týmto dňom sa uznesenie súdu prvého stupňa o väzbe stalo právoplatným...

Vychádzajúc hlavne z týchto skutočností, odvolací súci nemal z procesného hľadiska inú možnosť, ako rozhodnúť v zmysle výrokovej časti tohto uznesenia, pretože otázka opodstatnenosti väzby v tomto štádiu konania nie je v pôsobnosti tohto senátu, ktorý má rozhodnúť o predĺžení lehoty trvania väzby v tejto veci z obdobia pred podaním obžaloby a rozhodnutím iného senátu, resp. aj súdu prvého stupňa o väzbe a ďalšom trvaní väzby u obvineného z dôvodov ust. § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Reagujúc na námietky obžalovaného a tiež na dôvody nálezu Ústavného súdu SR, odvolací súd musí konštatovať, že pokiaľ aj boli porušené práva obvineného v zmysle výrokovej časti Nálezu Ústavného súdu SR postupom odvolacieho súdu..., ide o také porušenie práv, alebo takých procesných postupov, ktoré... nie sú v prvom rade napravitel'né a v druhom rade nie je možné v tomto prípade a v tomto štádiu konania a dokazovania týmto senátom odvolacieho súdu rozhodnúť inak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. Názor odvolacieho súdu v tomto uznesení v konečnom dôsledku je potvrdený aj postupom súdu prvého stupňa po prijatí obžaloby okresného prokurátora aj na obvineného [REDAKOVANÉ], ale aj jeho rozhodnutím o väzbe a rozhodnutím o väzbe z tých istých dôvodov aj iným senátom odvolacieho súdu.

Z ďalších písomných podaní obhajcu a obvineného je notoricky známe, že v súčasnosti je v dostatočnej miere oboznámený aj s písomným vyhotovením sťažnosti okresného prokurátora v zmysle jeho dôvodov a argumentácie použitej následne odvolacím súdom pri rozhodovaní o sťažnosti okresného prokurátora a uvedené pochybenie v zmysle Nálezu Ústavného súdu SR je síce porušením práva obvineného v uvedených ustanoveniach národných a medzinárodných noriem, ale súčasne nie takej závažnosti, skôr ide o formálne pochybenie, ktoré nemôže mať vplyv na rozhodnutie v zmysle výrokovej časti tohto uznesenia.“

Vo vzťahu k vzniknutému právnemu stavu, keď krajský súd po náleze sp. zn. I. ÚS 162/2017 opätovne rozhodol napadnutým uznesením, sťažovateľ poukázal na právne obdobný prípad, keď predseda senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky písomným príkazom sp. zn. 2 Tos 6/2015 z 2. marca 2015 prikázal prepustiť obvineného z väzby na slobodu na tom skutkovom a právnom základe, že „Uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 3. apríla 2014, sp. zn. Tp 28/2013, bola podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietnutá žiadosť obvineného [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby a zároveň bola podľa § 76 ods. 3 lehota trvania väzby obvineného [REDAKOVANÉ] predĺžená do 25. októbra 2014... Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote obvinený [REDAKOVANÉ] sťažnosť, ktorú Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 15. apríla 2014, sp. zn. 2 Tost 10/2014, podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol. Na základe sťažnosti obvineného [REDAKOVANÉ] Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 18. februára 2015, sp. zn. III. ÚS 29/2015, rozhodol, že 1. Základné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c/, ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tost 10/2014, z 15. apríla 2014 porušené boli. 2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tost 10/2014, z 15. apríla 2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie...

Z uvedenej zákonnej úpravy a naznačených časových súvislostí vyplýva, že predĺženie lehoty trvania väzby obvineného [REDAKOVANÉ] by bolo zákonné len vtedy, ak by sa tak stalo právoplatne do už spomenutého 18. apríla 2014, kedy uplynula základná lehota trvania väzby. Pôvodne síce tomu tak bolo, ale citovaný nález Ústavného súdu Slovenskej

republiky zrušením uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. apríla 2014, sp. zn. 2 Tost 10/2014, taký právny stav derogoval.

Zrušenie uznesenia z 15. apríla 2014 so sebou logicky prináša aj ním podmienenú následnú nelegálnosť nadväzujúcich rozhodnutí o väzbe obvineného [REDAKOVANÉ], a to uznesenia sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica... v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky... a uznesenia Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica... v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky... ktorým bolo rozhodnuté o ďalšom trvaní väzby obvineného po podaní obžaloby...“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu telefaxom 24. októbra 2017 a prostredníctvom poštovej prepravy 25. októbra 2017 navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Ústavné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] občan SR, na osobnú slobodu vrátane práva na obhajobu a práva na spravodlivé súdne konanie uvedené v čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 5 ods. 1 a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici, v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo/55/2017, uznesením zo dňa 24.08.2017 porušené bolo.

2. Uznesenie krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn.: 5 Tpo/55/2017, uznesením zo dňa 24.08.2017 sa zrušuje a sa prikazuje Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby prepustil [REDAKOVANÉ] neodkladne z väzby na slobodu.“

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu prostredníctvom poštovej prepravy 26. októbra 2017 navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 5 Tpo/55/2017 zo dňa 24.08.2017 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 5 Tpo/55/2017 zo dňa 24.08.2017 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

3. *Sťažovateľovi Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 15 000,- € (slovom pätnásťtisíc eur), ktoré je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný uhradiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 303,16 € na účet právneho zástupcu: JUDr. Michal Magdolen, advokát, advokátska kancelária, Farská 28, 949 OJ Nitra, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného

práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (mutatis mutandis III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Toth c. Rakúsko z 12. 12. 1991). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

Pre potreby rozhodnutia o podaných sťažnostiach si ústavný súd vyžiadal informácie o aktuálnom stave sťažovateľovej veci, pričom zistil, že okresný súd rozhodol o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu už 2. októbra 2017, tzn. v čase takmer mesiac pred podaním oboch sťažností sťažovateľa. Uvedené rozhodnutie okresného súdu síce nenadobudlo ihneď právoplatnosť, keďže 3. októbra 2017 proti nemu podal sťažnosť prokurátor okresnej prokuratúry, no krajský súd sťažnosť prokurátora okresnej prokuratúry zamietol uznesením sp. zn. 4 Tos 117/2017 z 25. októbra 2017, kedy sa uznesenie okresného súdu o prepustení sťažovateľa z väzby stalo právoplatným. Sťažovateľ bol teda prepustený z väzby v čase, keď bola ústavnému súdu doručená prvá sťažnosť (25. októbra 2017), resp. dokonca pred doručením druhej sťažnosti (26. októbra 2017).

Keďže z petitu oboch sťažností sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu pre účely jeho následného prepustenia z väzby, ústavný súd konštatuje, že za daných okolností nevidí ústavnoprávny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia z dôvodov uvedených v sťažnostiach za situácie, keď bol sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu. Absencia ústavnoprávneho rozmeru je o to zreteľnejšia, že o sťažovateľovom prepustení z väzby bolo neprávoplatne rozhodnuté takmer mesiac pred podaním sťažnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že k iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018